

JORMA KURVINEN

KUNNIAPARTIO

Jorma Kurvinen

Kunniapartio

SAGA Egmont

Kunniapartio

Cover image: SA-kuva

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1990, 2025 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727248028

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. 1120 Copenhagen

Oli useitakin syitä, joista toisen pataljoonan valistusupseeri Ilmari Virkkunen piti lääkintäluutnantti Markku Korpimaasta. Niitä oli vaikea laittaa järjestykseen, mutta yksi ensimmäisistä tekijöistä oli luutnantin sotilaallisuus. Vielä pitkittyneen sodan arjessakaan Korpimaa ei ollut useimpien tapaan antanut periksi. Kentäsairaalassa oli tiukka kuri ja järjestys. Luutnantti itse noudatti esimerkillistä päiväohjelmaa. Voimisteli aamuisin. Hiihti harjoitusradan pari kertaa päivässä. Kieltäytyi ehdottomasti juopottelusta, joka oli jäytämässä upseeristonkin ryhtiä ja moraalista selkärankaa. Ja käyttäytyi hyvin.

Nytkin, kun iältään huomattavasti vanhempi valistusupseeri tuli kanttiinissa hänen pöytänsä, tohtori nousi kohteliaasti ja kumarsi niin kuin vain upseeri ja herrasmies osaa. Ei yhtään liikaa. Ei mitenkään siviilimäisesti. Ilmari Virkkunen oli joskus yksin ollessaan harjoitellut tuota kumarrusta, mutta huonolla menestyksellä. Todennäköisesti se johtui jo heidän fyysisestä erilaisu-

destaan. Näin tanakka ja lyhyt mies kuin hän ei saanut tuollaista liikettä onnistumaan.

Yleensä tohtorin ominaisuuksiin kuului myös reipas valoisuus ja optimismi. Mutta tänään Korpimaa oli jostakin syystä väsyksissä. Kyllästynyt.

– Minun olisi pitänyt ilmoittautua jatko-opintokursseille, Korpimaa moitti itseään. – Täällä menee nyt aika hukkaan.

Ilmari Virkkunen saattoi allekirjoittaa tuon omasta puolestaan. Mikään ei ollut enää niin kuin hyökkäysvaiheen aikana. Tai talvisodassa.

– Kaikki rupeavat kyllästymään sotaan, hän laski ääneen. – Minä en keksi mitään sellaista, joka saisi miehet innostumaan.

Turha tässä oli teeskennellä onnistumisilla. Totuus oli, että ketään ei kiinnostanut edes urheilu. Yhteisille hiihtolenkeille ei saanut parin ensimmäisen viikon jälkeen ketään. Samoin oli loppahtanut lupaavasti alkanut puhdetyökampanja. Nyt töitä teki enää kolme neljä miestä eivätkä hekään minkäänlaisten taiteellisten päämäärien hyväksi, vaan puoliteollisesti, saadakseen rahaa.

– Sodassa pitäisi tapahtua jotakin, tohtori arvioi.

Ilmari Virkkunen vilkaisi ympärilleen. Aivan heidän lähellään ei ollut ketään. Eikä tohtorikaan jatkanut arasta aiheesta.

Totuus oli, että tämä yleinen haluttomuus johtui epäuskon vahvistumisesta viikko viikolta. Saksa ei näyttänytkään voittavan sotaa. Siitä ei puhuttu, mutta kai jokainen ajatteli sitä mielessään. Virkkunen itsekin, vaikka yritti työntää sodan lopputuloksen jonkin menee-miten-menee-alueelle. Alitajunnassaan heistä useimmat laskivat, että huonosti tässä käy. Ja se rokotti mielialaa.

Tohtori oli ihan oikeassa siinä, että jotakin pitäisi tapahtua.

– Kun sanotaan ihan suoraan, tilanne teillä johtuu melko paljolti komentajasta.

Virkkunen tunsi itsekin miten veret pakkasivat pintaan ja kasvoja kuumotti. Tohtorin suoruus oli hiukan kiusallista. Varsinkin, kun Korpimaa sanoi totuuden.

Majuri Heinonen ei ollut mies, joka innosti pataljoonansa rykmentin ja divisioonan ykköseksi. Iältään vanhin pataljoonankomentaja oli aivan ilmeisesti sotilasuransa huipulla. Ja tiesi sen itsekin. Hänellä ei ollut kunnianhimoa eikä tavoitteita. Muka-vuudenhalu saneli Heinosen asennoitumisen ja se näkyi koko pataljoonasta. Jopa ulos saakka, näköjään. Kenttäsairaalan sakki oli tehnyt tukikohdan isäntä-pataljoonasta omat havaintonsa.

– Aktiivisuus on itseään ruokkiva olotila, tohtori perusteli. – Mitä enemmän toimitaan, sen toimintakykyisempiä ollaan. Ja vi-reä mieliala synnyttää taas uutta aktiivisuutta.

Virkkunen tiesi tämän sanomattakin. Ja tunsi syyllisyyttä. Hänenhän se olisi pitänyt pystyä virittämään pataljoona, komenta-jasta riippumatta. Mutta hänen keinonsa eivät olleet tehonneet.

Ehkä hänkin oli liian vanha mies, Virkkunen arvioi itseään. Ja hengeltään vieras tälle pataljoonalle. Nämä täällä torjuivat hänet jo siviiliammatin vuoksi. Lukkari tuntuu liian kirkolliselta.

– Haukilan pataljoonassa on ihan erilaista, lääkäri kasasi Virk-kusen taakkaa. – Sen näkee jo niitten ylennyksistä ja kunniamer-keistä.

Sekin oli totta. Kenttäsairaalassa oli niin kiireetöntä, että oli aikaa tarkastella tämän rintamasuunnan nokkimisjärjestyksetkin. Kun pataljoonankomentaja ei ollut rykmentin ja divisioonan esi-kuntien suosiossa, se näkyi koko pataljoonassa. Tänne ei osunut kunniamerkkiryöppyjä. Eikä ylennysaaltoja.

Ensimmäinen pataljoona oli muutenkin kokonaan toista kuin toinen. Haukila oli koonnut joukkoonsa tunnettuja kansalaisia. Radiotoimittajia. Yliopistomiehiä. Pankinjohtajia. Huippu-urhei-

lijoita. Vanhojen rikkaitten sukujen vesoja. Haukila itse oli seurallinen – ja seurapiireistä, varakkaan hammaslääkärivaimon ansiosta – ja väitettiin, että hän oli pystynyt järjestelemään henkilökysymyksiä Mikkeliä myöten.

Lohkolla Haukilan pataljoona oli se, jonne tuotiin rykmentin vieraat, samoin kuin viihdytyskiertueet. Virkkunen oli joskus vastustanut selvää suosikkijärjestelmää ja saanut vastaukseksi, että »Ne haluavat itse sinne Haukilan pataljoonaan ...».

Kipeintä Virkkuselle oli, että Ensimmäisessä pataljoonassa onnistui myös kaikki hänen omalta alueeltaan. Niillä oli divisioonatason voittoja pahkakupinteosta viestihiihtoon. Ja huippukuoro, vaikka Heinosen pataljoonan valistusupseeri oli lukkari.

Virkkunen mietti miten jatkaisi keskustelua Korpimaan kanssa. Mutta lääkärin mielenkiinto oli jo muualla. Hän kurkoteli katsettaan ulos kanttiinin ikkunasta.

Tyytymättömyys sai lääkintäluutnantin otsan rypistymään.

Virkkunen arvasi syyn.

Huomiota herättävän epäsitilaallinen joukko ylitti kanttiinirakennuksen ja esikunnan välistä aukiota. Edellä kulki pitkä laiha ylikersantti kaulukset auki ja ilman päähinettä. Virkkusesta tuntui, että pesulaa johtavan ylikessun isokokoinen kotkannenä punoitti nytkin konjakista.

Virkkunen muisti kuulleensa, että ylikersantti Ruusuvuori oli suomentanut nimensä jouduttuaan elintapojensa vuoksi ulos juutalaisesta seurakunnasta. Mutta se voi hyvinkin olla vain juttua. Pesulanjohtajan olemuksesta saattoi joka tapauksessa lukea, että hän oli nähnyt parempiakin päiviä. Niistä kertoivat myös pari kultahammasta hänen suussaan.

Nähdessään ylikersantin vieressä kulkevat miehet Virkkunen ajatteli lyhyen hetken, että se oli ehkä ruotsin kieli, joka yhdisti

tuota remmiä. Pitkäpartainen korpraali Nordin olisi voinut olla Haukikan pataljoonan miehiä: hän oli rikkaasta suomenruotsalaisesta suvusta, lakitieteen ylioppilas, jonka luvut olivat venähtäneet pitkiksi. Sotamies Åberg taas oli ahvenanmaalaisia, vapaaehtoinen.

Mutta seuraavana tuleva hintelä, pienikokoinen sotamies ei luultavastikaan kuulunut ruotsintaitajiin. Sotamies Kaskinen oli esikuntakomppanian miehiä, lähes vakituinen saunanlämmittäjä. Virkkusen muistaman mukaan savolaisia. Jos nyt heimostakaan oli varmuutta, kun Kaskinen oli joskus saunalla kertonut olevansa orpopoika, joka ei tiennyt isästään mitään ja äidistäänkin vain nimen. Lastenkotien kasvatti.

Viimeisenä kävelevää lyhyttä, tanakkaa sotamiestä Virkkunen ei muistanut koskaan nähneensä. Hän uskoi, että muistaisi, jos olisi tavannut miehen. Tämän tummassa tukassa ja paksuissa mustissa kulmakarvoissa oli jotakin vierasmaalaista.

– Mistä ne tuota ovat saaneet? tohtori ähkäisi.

Virkkunen tiesi mitä lääkintäluutnantti tarkoitti. Riettauden huippuna joka miehellä oli kädessään pätkä makkaraa, josta roikaleet haukkasivat palasen raahustaessaan toinen käsi taskussa jonnekin tukikohdan huoltorakennusten suuntaan.

– Ruusuvuoren hankintoja, Virkkunen veikkasi. – Saksalaisilta! Tai siviilipaketista niiltä Ruusuvuoren naisilta.

Lääkäri käänsi katseensa ulkoa häneen. Korpimaa näytti hämmästyneeltä.

– Sinä tunnet tämän joukon?

– Ainakin jollakin tavalla. Viimeistä miestä lukuun ottamatta.

– Minä taas tunnen hänet, tohtori kirahti. – Jos Muotka rupeaa liikuskelemaan keskellä päivää tuollaisissa sakeissa, hän palaa äkkiä etulinjaan. Pelkurinkin pitää käyttäytyä sotilaallisesti.

– Pelkurin?

Korpimaa katsoi taas ulos.

– Minä tein sen erehdyksen, että otin miehen avuksi meidän keittiön työille, kun hän oli viikonpäivät hoidossa. Mutta etulinjasta pois pääsy ei merkitse sitä, että täällä ruvetaan kuljeksimaan makkara kourassa palveluaikana missä sattuu. Jos tuo makkara on meidän keittiöltä, minä pistän tyypin sota-oikeuteen.

Virkkunen tiesi, että tuo ei ollut mikään kiukunpuuskassa lausuttu uhkaus. Kenttäsairaalassa oli tiukka järjestys. Korpimaa oli yhtä paljon upseeri kuin lääkärikin. Yksi rykmentin parhaista pistooliampujista.

– Heinonen voi katsella läpi sormiensa tuollaista renttuilua, Korpimaa kimmastui. – Mutta kenttäsairaalaan se ei leviä. Mikseivät yksiköitten päälliköt pidä langanpäitä käsissään, kun pataljoonankomentajasta ei siihen ole?

– Tunnethan sinä esikuntakomppanian päällikön.

Korpimaa ei sanonut siihen mitään. Eikä siihen ollut mitään sanottavaakaan, jos ei viiltänyt koko paisetta auki. He kumpikin jättivät sanomatta ääneen, että Heinonen joi. Minkä verran, Virkkusen puolesta sai olla arvioimatta. Hänen mielestään se oli kuitenkin lisääntynyt tämän talven aikana. Heinonen oli myöntänyt itselleen, että ei kuolisi kenraalina. Luultavasti ei everstinäkään. Joku aktiiviupseeri oli sanonut kahden kesken Virkkuselle, että Tuompon käsien lävitse ei unessakaan livahtaisi esitys Heinosen ylennyksestä. Jos sellaista esitystä tehtäisiinkään, kun pataljoonankomentaja oli mennyt arvostelemaan ääneen rykmentti- ja divisioonatason korsupalatseja ja kirkonrakennustalkoita.

Kun komentaja joi, oli mahdotonta nostaa elämää esikuntakomppanian päällikön viinankäytöstä. Ja viinasta yleensäkin.

Oliko Korpimaa miettinyt saman ajatusketjun? Ainakin hän sanoi:

– Jotakin noitten kanssa on pakko tehdä.

Virkkunen ei kyllä tiennyt mitä. Mutta ääneen hän lupasi:

– Minä puhun esikuntakomppanian päällikön kanssa.

Ilmari Virkkusen suhtautuminen pesulan johtajaan, ylikersantti Ruusuvuoreen, oli kahtalainen. Toisaalta hän paheksui miehen epäsotilaallisuutta ja aatteettomuutta, mutta toisaalta Ruusuvuoresta aavisteltava eletyn synnin ja hekuman hohto kiehtoi maailman nautinnoista kieltäytynyttä kirkonmiestä. Virkkuselle Ruusuvuori edusti vierasta maailmaa, johon hän itse ei ollut elämässään kurkistanut edes ovelta.

Osittain kaksijakoinen asenne johtui valistusupseerista itsestään, hänen ammatistaan. Ilmari Virkkunen ei ollut koskaan tuntenut oikein voimakkaasti kuuluvansa mihinkään. Hän oli kirkon palvelija, mutta ei pappi. Hän oli muusikko, mutta sidoksissa seurakunnan odotuksiin. Hän oli kotikirkonkylän oppikoulun musiikinopettaja, mutta vailla pedagogista pätevyyttä ja muun opettajakunnan sivistystä. Ja täällä rintamallakin hän oli sotilasvirkamies, ei upseeri. Veitsiluutnantti.

Virkkunen oli hyväksynyt oman asemansa. Mutta hän näki itsensä monitasoisemmin kuin kuka tahansa reserviupseerikoulun

käynyt 'oikea' upseeri. Hän tunsi kuuluvansa paitsi päällystöön, myös joukkoon ympärillään. Seurakuntaan.

Niinpä hän ei ottanut sotilaallisuusasiaakaan puheeksi ensimmäiseksi esikuntakomppanian päällikön vaan itsensä ylikersantti Ruusuvuoren kanssa iltapäivällä pesulan toimistossa.

Ruusuvuori haiskahti viinalta niin kuin Virkkunen oli aavistellutkin hänen nenänsä väristä. Mutta mies ei ollut humalassa. Päinvastoin hänen aivonsa olivat juuri nyt kirkkaimmillaan.

Ruusuvuori ei ollut uskoa lääkintäluutnantin kiinnostusta.

– Yhdestä makkaranpätkästä ja aukinaisista kauluksista! hän päivitteli. – Kun koko maailma on sodassa. Minä olen pitänyt Korpimaata pikkuisen sotaintoisena mutta kuitenkin täysijärkisenä upseerina. Eikö hän ole lääkäri?

– On on. Kyllä sinä sen tiedät. Mutta siksi juuri. Hän epäilee makkaran olleen kotoisin sairaalan keittiöltä. Mistä se muuten oli?

Ruusuvuori huitaisi kädellään.

– Mitä väliä sillä on? Eikö hänen lääkärinä pitäisi olla ihasuksissaan jokaisesta ruuanmurusta, joka saadaan tälle aliravitsemuksesta kärsivälle lohkolle?

– Sinä et tunne Korpimaata. Siellä on se uusi apumies ...

– Muotkan Alfi.

– Niin, Muotka, kohta vaikeuksissa. Korpimaa voi pistää hänet takaisin etulinjaan.

Harmin aalto kulki yli Ruusuvuoren kasvojen.

– No missä tohtori itse kuvittelee olevansa?

Virkkunen pudisteli päätään.

– Älä kysy tuota ainakaan Korpimaalta, jos satutte puheisiin. Ja Muotkakin saisi käyttäytyä sotilaallisemmin, jos aikoo pitää paikkansa sairaalassa.

– Hoitajat ja lotat sanovat, ettei siellä ole milloinkaan ollut niin kovaa työntekijää kuin nyt.

– Voisi olla hyvä, että sanovat sen johtavalle lääkärille ennen kuin Korpimaa pistää äijän takaisin linjaan. Ne olivat siis sairaalan makkaroita?

– Eivät olleet. Onko herra luutnantti koskaan kuullut siviilipaketista?

»Herra luutnantti» oli Ruusuvuoren briljeeraamista. Virkkunen tiesi sen oikein hyvin. Mutta siitä huolimatta se tuntui mukavalta hänen korvissaan.

– Se oli semmoinen?

– Oli.

Virkkunen uskoi. Ruusuvuoren siviilipaketit olivat kuuluisia. Pesulanjohtaja oli naistenmies, ollut jo ennen sotia. Nyt hän oli enimmäkseen vain kirjehuijari. Ei ainoastaan omasta puolestaan, vaan kaikille kavereilleenkin tässä esikunta- ja huoltotukikohdassa, johon oli koostunut mitä erilaisimpia toimintapisteitä. Ruusuvuorella oli kaunis käsiala ja sanat hallussa. Ja hänen muinoista siviilivalokuvaansa – frakissa, arvokas juhlamiljöö taustana – oli teetetty herra ties miten paljon kavereittenkin kirjeisiin.

Naiset menivät lankaan. Kuka yksinäisyyttään, kuka miehenkipeyttään. Muutamat isänmaallisuuttaan. Näille täällä oli sama, mistä syystä, kunhan siviilipaketit vain tulivat.

Valistusupseeri naputti sormellaan toimistokopperon pöytään.

– Tee kuitenkin selväksi Muotkalle, että hän on tarkkailun alaisena. Suksenkärjet kohti etulinjaa. »Pelkurinkin pitää käyttäytyä sotilaallisesti.»

– Korpimaa pelkää itse enemmän kuin Muotka.

Siitä ei olisi kannattanut jatkaa sanaakaan. Mutta Virkkunen oli solidaarinen myös tohtorille.

– Joka tapauksessa Muotka itse ehdotti pääsyä sairaalan hommiin, pois etulinjasta, ei Korpimaa.

Ruusuvuoren suu vääntyi kummalliseen hymyyn.

– Tohtorinhan nämä asiat pitäisi tietää. Etulinjasta on tuotu sairaalaan mahapotilaita ja keltatautisia. Yksitoista viimeisintä haavoittunutta ovat takarintaman miehiä. Pommituksissa siipeensä saaneita. Vai noudanko minä viimeisten kolmen kuukauden pyykkiluettelot?

Ylikessu näki hänen ilmeensä.

– En minä sano, että etulinjan komppanioissa on helppoa. Ne mätänevät siellä korsuihinsa. Mutta pelon vuoksi sieltä ei ole tarvinnut Muotkankaan lähteä.

Virkkusen korvissa soi »mätänevät siellä korsuihinsa». Hänen tehtävänsä oli keksiä jotakin mielekästä ohjelmaa mätänemistä vastaan. Hänen piti olla se, joka loi jotakin ylimääräistä henkeä pataljoonaan.

– Minkä vuoksi sitten?

Ruusuvuori kohautteli olkapäitään.

– Tämä on kuitenkin pikkuisen elävämpää täällä. Voi kehittää jotakin itsekin. Minulla ei ole minkäänlaista hinkua Ensimmäisen komppanian kaistalle.

Virkkunen tiesi oikein hyvin miten pirullisissa olosuhteissa siellä elettiin. Suot ympärillä. Ahtaissa harjanteille pystytetyissä tukikohdissa, kukin joukkue omissa koloissaan. Tänne kanttiin neihin ylivoimainen matka melkein kelillä kuin kelillä. Lämmin ruoka kerran päivässä. Sauna kun sattui ...

– Muotka sanoo, että hän saa elää sitä elämää ihan tarpeekseen rauhankin aikana, Ruusuvuori perusteli. – Niitten kylälle ei ole

edes tietä. Jossakin Lapin korvessa, Kolarista jonnekin jumalan selän taa. Täällä se näkee kuitenkin ihmisiä. Sairaalassa naisiakin. Ja teitä herroja. Jos sinä voit, niin toppuuttele Korpimaata pikkuisen. Minä sanon Muotkalle, että seisoo suoremmassa asennossa. Sillähän tämä sota ratkaistaan.

Virkkunen kuuli kyllästymisen Ruusuvuoren äänestä. He rupesivat kaikki kypsymään tähän oleilemiseen täällä. Pahin vihollinen alkoi olla oma leipääntyminen sotaan. Virkkunen oli lukeutunut kriittisen pataljoonan sisäisen raportin, jonka Heinoselle oli lähettänyt komppanianpäällikkönsä suostumuksella joku tuore joukkueenjohtaja, vänrikki joka pystyi vielä näkemään kaiken vierain silmin. Poika oli arvostellut ennen kaikkea vartiokurin höltymistä.

Heillä oli etulinjassa käytäntö, että kello kahdeksastatoista aamukuuteen pidettiin parivartiot. Jo valveilla pysymisen ja sieppaamisvaarankin vuoksi. Mutta sen sijaan, että se olisi kaksinkertaistanut näkö- ja äänihavaintojen määrän, se johtikin täydelliseen leväperäisyyteen. Äijät juttelivat keskenään tietämättä tuon taivaallista ympärillään tapahtuvasta. Jotkut saattoivat ahneuttaan olla vartiossa puolinukuksissa tuuratessaan korttimiehiä, jotka maksoivat vartiovuoronsa tekijälle saadakseen jatkaa uhkapeliään.

Paperilla nähtynä tilanne oli hätkähdyttänyt, vaikka sen olikin tiennyt entuudestaan. Pahinta Virkkusen kannalta oli, että miesten motivaation katoaminen nakersi hänen omaa vastuualuettaan.

Virkkunen kirosi mielessään saksalaisia. Jos fritzit olisivat hoiataneet oman osuutensa kaukana Suomesta, täälläkin olisi ihan toiset tunnelmat. Mutta Stalingradin jälkeen kukaan ei uskonut Saksan voittoon. Alkuvuosi oli tuhonnut viimeisetkin kuvitelmat.

Tilanne ei kuitenkaan parantunut teoretisoimalla. Virkkunen yritti ryhdistäytyä.

- Ette te ihan turvassa ole kukaan siitä joukosta.
- Korpimaako se komentaakin Toista pataljoonaa?
- Saa se rähnäkän aikaan, kun rupeaa kyselemään.

Ruusuvuori oli elämää nähnyt mies. Tajusi hänkin mitä vaaroja tässä oli olemassa.

– Selvä juttu. Yritetään näytellä sotilasta, itse kukin. Jos sinä puhut Åbergista ja Nordinista Kupariselle, niin minä ryhdistän pikkuisen Kaskista.

Se oli luonnollinen jako. Vaikka pesula oli oma isompien huoltoportaitten alainen yksikkönsä, Ruusuvuori oli ajautunut käytännössä esimieheksi saunamikoillekin, kun pesula toimi naapuritiloissa ja kuumia vesiä keiteltiin usein samoissa padoissa molempien tarpeisiin. 'Lainattu' niitä alun perin oli toisiltaan, mutta laiskuus ja käytännön kysymykset olivat jauhaneet tietyt rajat rikki ja johtaneet yhteistyöhön. Koko pesula oli liian edessä ja liian pieni yksikkö, mutta se oli jouduttu perustamaan vuosi sitten kelirikko-olosuhteiden vuoksi ja jäänyt toimimaan, kun kukaan ei muistanut lopettaa sitä.

- Minä juttelen Kuparisen kanssa, Virkkunen lupautui.

Se oli hänelle mieluistakin. Tallia johtava alikersantti Kuparinen oli yksi harvoista todellisista sotilaista tässä tukikohdassa. Hänellä oli jo soturin raamitkin sadanyhdeksänkymmenen sentin pituuksineen ja nimekkään painijan hartioineen. Kokeneena suojeluskuntamiehenä hän hallitsi myös käytännön sotilasasiat ja ison talon isäntänä talli- ja ajotoimet. Keskustelu Kuparisen kanssa oli kuin mikä tahansa oman kotipuolen öhyisännän tapaminen.

Valistusupseeri jatkoikin rannasta mäensivun painanteen tal-
leille.

Kaikki oli kunnossa nytkin. Tallit, jotka Kuparisen johdolla oli
rakennettu paremmin kuin useimmat miehistökorsut. Kaluvajat.
Heinäsuoja.

Tervan tuoksu tulvahti Virkkusta vastaan kaluvajan suun-
nasta. Sen edustalla kaksi miestä tervasi rekeä.

Miehet ilmoittivat Kuparisen löytyvän tallista. Se oli hoitele-
massa yhtä hevosta käynnillä olevan eläinlääkärin kanssa.

Virkkunen mietti hetken menisikö ollenkaan juttusille tässä
tapauksessa. Mutta houkutus tavata eläinlääkärää voitti todennä-
köisyyden, että Kupariselle ei voisi nyt puhua tukikohdan sisäi-
sistä asioista.

Mutta eläinlääkäri olikin katsomassa sissijoukkueen koirien
olosuhteita.

- Joku oli kannellut niistä, Kuparinen kertoi harmi äänessään.
- Mikseivät ne puhu suoraan asianomaisille?
- Niin juuri ... Virkkunen tarkisti, että he olivat tallilla kah-
destaan ... Minä olen siinä mielessä nyt paikalla.

Kuparinen yllättyi. Hänen olemuksensa suoreni täysiin mittoi-
hin ja poskipäät kiristyivät.

- Oikein! alikessu kiitteli. – Anna tulla vaan. Mikä nyt on
vialla?

Virkkunen näki Kuparisen isäntämiehen katseen kiertävän
tallilla ja hevosissa. Sen piti olla melkoinen asiantuntija, joka tuli
tänne huomauttamaan jostakin.

- Sinun tallimiehistäsi minä vain. Tai ovatko ajomiehiä. Åberg
ja Nordin.
- Niin?

Viime aikoina huoltojoukkojen ylikersantti Ruusuvuo miehineen on niittänyt kyseenalaista mainetta. Miehet kun käyttävät aikansa muun muassa viinan valmistamiseen. Hitaasti etenevä asemasota on saanut itse kunkin tyyppääntymään.

Kun Ruusuvuoren partio hälytetään yllättäen vaativaan tehtävään, miehillä on kuitenkin edessään totiset paikat. Tavoitteena on tehdä isku vihollisen tukikohtaan, ja Ruusuvuoren partio tarvitaan mukaan hämäämään vihollista. Onko Ruusuvuon miehistä tehtävään?

Kunniapartio on Jorma Kurvisen jännittävä sotaromaani.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti sotaromaaneistaan sekä Susikoiran Roi -kirjasarjasta. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.